

pressfriheten

Så blev det alltså en annonskatt till sist. När det såg som mörkast ut fanns hr Hedlund att tillgå, även om han tog bra betalt för sina tjänster. Det hindrar inte att produkten av denna kohandel blivit föga smaklig.

Syftet med att beskatta dagstidningarnas annonsintäkter är att bra publikationer – för det mesta moderata och liberala – skall bekosta mindre framgångsrika, som regel socialdemokratiska och centerpartistiska. Regeringen verkar i sin proposition tämligen omedveten om grundorsakerna till att vissa dagstidningar går hyfsat medan andra har svårt att överleva. Man är måhända generad över socialdemokratiska tidningars alla misstag under årens lopp, väl jämförbara med dem som på sistone begåtts av vissa statliga företag under överinseende av industriminister Krister Wickman. Självkritiken är bannlyst, och roten till det onda tillåts även framdeles frodas fritt.

En bra bild av hur man från regeringshåll ser på företagsamhet i dagstidningsbranschen får man om man lyssnar till statsrådet Carl Lidbom. I ett tal någon dag före presentationen av annonskatten kritiserade han de låga prenumerationsavgifter som vissa tidningar håller. De kunde gott höja priserna, menade han. Man förstår hr Lidbom fullständigt. Det går självfallet inte för sig att fria företagsprodukter är billiga till konsumenternas fromma. Låga priser är en styggelse för varje sann socialist. Prisstoppbeslutet fattades ju mitt i valrörelsen och skall naturligtvis inte tas bokstavligt.

Det går en röd ideologisk tråd mellan den nu genomtrufade annonsskatten och regeringspartiets handlande på flera andra områden, exempelvis lönepolitikens. Där har man som bekant målmedvetet drivit den linjen att duktiga och alltså någorlunda välbetalda arbetstagare, särskilt offentliganställda sådana, skall klämmas åt. Deras privata standard skall sänkas år från år. Det är betydligt viktigare än att hjälpa de sämst avlönade. På så vis vill regeringen praktisera sin solidaritetstanke.

Ungefär likadant är det med annonskatten. Man kan dock medge att omsorgen om de sämst ställda, d v s de socialdemokratiska tidningsföretagen, av partipolitiska skäl här förefaller något mera välutvecklad. Men den principiella attityden mot framgångsrika människor och välskötta företag är densamma. Redan deras existens utgör en ideologisk hädelse i jämlikhetens förlovade land.

Man vågar, måhända överoptimistiskt, hoppas att pressfriheten skall överleva även den kommande pårsen. Men nog får den avsevärt sämre klimatförhållanden. Detta beror bl a på att annonsskatten på sikt kan få till följd att vissa tidningar riskerar att gå under, alltså i direkt motsats till propositionens avsikt.

Detta kanske likväl går att klara på något sätt. Bara det också blir möjligt att komma tillrätta med vissa yngre socialdemokraters uttalade förakt mot samma pressfrihet. Detta manifesterades på ett otäckt vis vid ett SSU-möte i Karlskoga för en tid sedan. Den moderata Karlskoga Tidning och den liberala Nerikes Allehanda hade någon månad i förväg inbjudits till sammankomsten. På denna fick emellertid en socialist i toleransens intresse igenom förslaget att journalisterna från de båda tidningarna – en av dem tidigare aktiv i SSU-sammanhang – skulle köras ut. Därigenom skulle den socialdemokratiska Karlskoga-Kuriren få ensamrätt på materialet från mötet. Den unge tidningsstormaren kallade de båda borgerliga tidningarna för »Kuriren-mördarna». Skälet härtill var att dessa enligt upplagorna, d v s läsarnas åsikter, är så bra att de alltför framgångsrikt konkurrerar med Karlskoga-Kuriren.

Eftersom SSU-mötets huvudtalare, riksdagsman Tage Erlander, har ett briljant huvud skakade han på detta. Att åtskilliga avlidna socialdemokratiska publicister vände sig i sina gravar får man också utgå ifrån.

Matti Haggström